

Der blev sagt forrige Gang af det ærede Medlem, der senere blev Udvalgets Formand, at man ikke kan lovgive paa dette Spørgsmaal, man kan ikke lovgive mod Forfængelighed, blev der sagt. Det er vist fuldstændig urigtigt set. Man lovgiver jo mod Dumhed, man lovgiver mod Raahed, jeg forstaar ikke, hvorfor man ikke skulde kunne lovgive mod Forfængelighed. Men selv om man vil sige, at man ikke kan lovgive mod Forfængelighed, kan man jo godt sige, at det egentlig heller ikke er det, som foreligger her. Hensigten med dette Lovforslag behøver blot at være en Henvendelse til Regeringen om ikke at fremelske Forfængelighed. Det er det, som nu sker fra Venstreregeringens Side overfor Befolkningen. Den opelsker Forfængelighed kunstigt, opdrætter Forfængelighed kunstigt, opdrætter Snobberi kunstigt og opdrætter Kryberi af alle Arter. Mod denne kunstige Opelskning af slette Egenskaber er det, at vi vende os. For at modvirke denne kunstige Opelskning af daarlige Følelser i Befolkningen, er dette Lovforslag forelagt, og der bør kunne lovgives paa dette Omraade.

Naar den nuværende Regerings Historie en Gang skal skrives, vil det vist nok forekomme Historikerne mærkværdigt og forbavsende, at den beskedne Lærer og den beskedne Bondemand netop havde saa graadig Appetit til disse Hofherligheder, til disse fine Titler og Dekorationer. Det vil undre, at netop Appetitten hos disse jævne Mænd var saa stor, og besynderligt er det. Jeg skal blot nævne et enkelt Eksempel paa, hvor vi ere komne hen under den nuværende Regering. Jeg skal minde om, at nu se vi Hoftog gennem Københavns Gader med parykkede Tjenere, med Hejdukker af den Slags, som man havde før den franske Revolution. Det er, som om et Pust af Reaktion gaar over København, naar disse Optog drage gennem Byen. Siden Enevældens Dage have vi ikke haft et lignende Syn som det, vi nu have under Venstres Regering. Det er en Opelskning af Forfængelighed, en Opelskning af Befolkningens daarlige Sider, som jeg tror, det høje Ting burde skride ind imod og burde anmode Regeringen om ikke at fortsætte med, thi det er ikke til Befolkningens Gavn, tværtimod.

Naar vi nu forelægge dette Lovforslag, kunne vi henpege paa, at baade Højre og Venstre staa i Gæld til os, til Demokratiet. Jeg nævnede det forrige Gang, og

jeg skal antyde det ganske kort her igen. I 1848, i 1864 var Demokratiet stærkt stemt for, at Adel og Titler skulde forbydes ved Grundloven, men det stødte, som det den Gang blev oplyst, paa Kongemagtens Modstand, og for ikke at sætte Forfatningen i Fare lod man dette Punkt falde, idet Højres Regering den Gang erklærede overfor Demokratiet, at paa dette Punkt kunde der lovgives ved en særlig Lov. Højre gav altsaa Demokratiet et Tilsagn om, at selv om denne Sag ikke blev optagen i Forfatningen, betød det ikke noget, for man kunde ved særlig Lov forandre disse Forhold. Det var altsaa Højres Tilsagn, og vi føle, at Højre staaar i Gæld til os paa dette Punkt, og at vi kunne kræve, at Højre holder sit Løfte her. Med Hensyn til Venstre er der ingen Tvivl om, at det i endnu højere Grad skylder Demokratiet en Reform paa dette Punkt. Venstre, Demokratiet, ønskede under Forfatningskampen, at Adel og Titler skulde forbydes i selve Forfatningen, men da det ikke kunde lykkes, opgav man det med den Erklæring, at hvad der var opsat, var ikke opgivet. Demokratiet erklærede altsaa, at denne Sag ikke var opgivet, men at det var et Krav, som Demokratiet stadig fastholdt. Nu tillade vi os at minde Venstre om, at et saadant Løfte foreligger fra de store afdøde Venstremænds Side. Vi henholde os altsaa til, hvad Højre og Venstre have lovet, naar vi forelægge et saadant Lovforslag, og jeg tror derfor, der vil kunne skabes en Stemning for det. Jeg tror, der er en voksende Uvillie mod Ordener og Titler, som de nu bruges, og jeg tror, at Befolkningen vil være tilfreds og glad ved en Reform paa dette Omraade. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget til det høje Tings Velvillie.

Konseilspræsidenten (*J. C. Christensen*): Jeg skal lige saa lidt som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne komme ind paa at gentage, hvad der i Fjor blev fremsat angaaende denne Sag. Jeg staaar endnu paa samme Opfattelse med Hensyn til dette Spørgsmaal, som jeg stod paa i Fjor. Hvad den ærede Ordfører har anført herom, hvilke Punkter han mener, der med Nytte kunde forhandles om i Udvalget, skal jeg heller ikke komme dybt ind paa, da det maa blive Udvalgets Sag. Vi have ikke set, hvad Udvalget har arbejdet i saa Henseende, saa det skal jeg ikke komme længere ind paa. Men den